

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.faber.co.uk/author/kazuo-ishiguro/>
<https://www.nobelprize.org/prizes/literature/2017/ishiguro/25148-kazuo-ishiguro-discurs-nobel/>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA d'ALPICAT
SANT BARTOMEU

Plaça Països Catalans, 1
25110 Alpicat
Tel. 973 73 77 28

Whatsapp 606 127 833

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

El proper dia que ens trobarem serà:
dijous 10/01/2019

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes
Lloc: Biblioteca Hora: 21:15 Coordinador: Andreu Loncà

Kazuo Ishiguro

EL GEGANT ENTERRAT

Va néixer a Nagasaki, Japó, el 1954 i es va traslladar a Gran Bretanya als cinc anys. Les seves vuit obres de ficció li han valgut nombrosos premis i distincions a tot el món, incloent el Premi Nobel de Literatura i el Premi Booker. El seu

treball s'ha traduït a més de cinquanta idiomes. *The remains of the day* i *Never let me go* es van convertir en aclamades pel·lícules. Ishiguro també escriu guions i lletres de cançons.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Escriure fantàsticament bé

La setena novel·la de l'escriptor anglojaponès Kazuo Ishiguro ha despertat la bèstia d'un problema literari recurrent, el de l'adscripció als gèneres, i també el de la seva jerarquització. La ciència-ficció, la fantasia, el meravellós... ¿són inferiors a l'alta literatura? Primer hauríem d'entendre què vol dir aquesta suposada altura. Alguns veterans del fantàstic, com Ursula K. Le Guin, han acusat Ishiguro de ser un esnob que ha decidit posar quatre dracs, un grup de follets i un parell de guerrers artúrics a la novel·la per després córrer a afirmar que té "por que els seus lectors pensin que ha fet fantàstic, només". Si tenia por que l'identifiquessin amb un gènere, ¿és que el menyspreava?, l'ha acusat Le Guin. Una bona colla de crítics del món anglosaxó han decretat també, amb un to burleta o directament lacerant, que la incursió d'Ishiguro en el "reialme de Tolkien" és un experiment fallit. És una manera de veure-ho, però no l'única, i denota certa mandra intel·lectual: sempre és més fàcil refermar els propis prejudicis que acceptar el joc que proposa l'autor. "Oh, hi ha posat un drac, ¿vols dir que m'agradarà?", els parodiava Ishiguro en unes declaracions indignades a The Guardian, demostrant que el prejudici contra el fantàstic és ben viu.

És molt curiós observar que totes les referències dels crítics s'aturen en Tolkien, quan sembla bastant clar que les que ha fet servir Ishiguro, que és un escriptor meticulós i sofisticat, són les fonts de les quals també va beure l'autor d'*El senyor dels anells*: el cicle artúric, originat en les novel·les en vers de Chrétien de Troyes -escrites al segle XII-, que són els fonaments de la novel·lística europea. Però, esclar, encara que passin en una Bretanya mítica, estan escrites en francès, una llengua aparentment indesxifrabla per a la

cultura britànica. Llegir *El gegant enterrat* sota aquest prisma és il·luminador: la parella d'avis que enceta un viatge per anar a buscar el seu fill són els herois que comencen l'aventura típicament arturiana i els episodis i personatges que van trobant són proves que han de superar per demostrar coratge i descobrir la seva identitat. Hi ha una trobada amb un Sir Gawain (un dels guerrers més famosos de la Taula Rodona) envellit i queixós que posa els pèls de punta de tan ben feta que està, o una escena amb follets enmig d'un riu que fa molta por. La segona meitat de la novel·la, estructurada en capítols alterns que fan avançar en paral·lel tres parelles de personatges -com feien els autors medievals-, té un ritme i una atmosfera embriagadors que cavalquen fins al desenllaç. Després encara ve un epíleg d'una delicadesa que està a l'abast de pocs escriptors i que tanca la història principal de la novel·la, que és la d'amor entre els dos avis.

Els diàlegs són prolixos i estan escrits en un llenguatge volgudament arcaïtzant (quina feinada deu haver tingut el traductor, Albert Torrecasana!), però això, com la dimensió al·legòrica de la novel·la, amb la referència a una boira que fa que els personatges siguin amnèsics i actuïn com zombis, és voluntari i està fet com a homenatge al món medieval. I es compensa amb un tret de modernitat, que és la decisió de tnyir la novel·la d'un to malenconiós, com si l'autor hagués col·locat un tel sobre la història que vol explicar, que ens l'allunya, però per això mateix fa que vulguem saber-ne més.

No agradarà a tothom, però és un llibre que entusiasmarà els amants de la literatura sense fronteres entre gèneres i sense apriorismes, que són els lectors més lliures.

Marina Espasa, 19/11/2016

Llegim. Ara.cat